

расте и се предава отъ едно животно на друго. Скоро живата буря отъ побѣснѣли бикове профучава изъ цѣлата околностъ, за да изчезне заедно съ крилатитѣ гаучоси въ далечината.

Нѣкога гаучоситѣ сж прониквали въ градоветѣ, ставали сж министри и диктатори. Днесъ тѣ пазятъ стадата на богатитѣ чифликчи и залѣзващата слава на народната пѣсень на пампаситѣ.

Въ Буеносъ Айресъ човѣкъ може да види само тѣхното ласо, седлото имъ, коженитѣ имъ панталони, ботушитѣ имъ и голѣмитѣ имъ тежки шпори, чиито шипове свѣтятъ като едри звезди, отронени отъ високото небе на аржентинскитѣ степи въ нѣкоя витрина — между магазинитѣ съ лотарийни билети и съ порцеланови чайници.

— — —

Разбира се, биковетѣ въ Аржентина служатъ не само за украса на пампаситѣ, но и като градиво за благосъстоянието на цѣлата страна. Хванати за рогата отъ ласото на гаучоситѣ, тѣ изминаватъ покорно хиляди километри пжтъ, докато стигнатъ до кланицитѣ въ Буеносъ Айресъ. Въ тия вертепи на смъртта или „матадероси“, добитъкътъ се превръща въ консервирано месо за износъ и за мѣстна употреба, въпрѣки закрилата на добре организирани дружества за покровителство на животнитѣ.

Биха могли да се кажатъ много нѣща за вътрешната уредба на матадероситѣ, за мжченията, презъ които минава единъ бикъ, преди да бжде одранъ полуживъ и насѣченъ на кжсове, или за живота на скитницитѣ — работници, събрани тукъ отъ цѣлъ свѣтъ, включително и отъ България, за да изкарватъ хлѣба си съ своя тежкъ занаятъ всрѣдъ локви кръвь и непоносима смрадь. Ала по-интересно отъ всичко остава все пакъ нѣщо друго, което показва, до каква зла изобретателностъ може да стигне човѣкъ, когато иска да направи отъ